

Laurie Halse Anderson
Vertaald door Edward van de Vendel

DOKTER ANNA en de DIERENHELDEN

Paarden in gevaar

Lannoo

HOOFDSTUK EEN

‘Wachtkamer volledig geveegd’, verklaar ik, en ik zet de bezem tegen de muur van de kliniek. ‘Kunnen we nu gaan?’

Brenna Land draait zich bij de voordeur naar me om. ‘Duh, nee, David. We kunnen pas gaan als meneer Quinn heeft gebeld.’ Ze sproeit schoonmaakmiddel op het raam, op de plek waar een onstuimige sint-bernard zijn neusafdrukken heeft achtergelaten. ‘Doorvegen’, beveelt ze. ‘Ik zie overal nog hondenhaar.’

‘Waar heb je het over?’ zeg ik. ‘Ik heb alles perfect klaar.’

‘Echt niet’, zegt Brenna.

We hebben vandaag schoonmaakcorvee in de kliniek van dokter Anna, de dierenarts recht tegenover waar ik woon. Ik heb altijd geweten dat ik er ooit zou komen werken. Ik woon dichtbij, ik kan goed met dieren omgaan en mensen zijn dol op mij. Ik moest dokter Anna een paar jaar aan haar hoofd zeuren, maar uiteindelijk heeft ze toegestemd.

Er zijn vijf vrijwilligers: Brenna, Zoë, Sunita, Emma en ik. Dokter Anna – oftewel dokter A. MacKenzie, oma van Emma en Zoë – heeft ons een paar maanden geleden allemaal bij elkaar gebracht. De kliniek werd opeens overspoeld door zieke pups en ze was wanhopig. Sindsdien komen we er heel vaak.

We helpen haar met allerlei verschillende dingen – echte spoedeisende-hulpzaken, zoals operaties, en dagelijkse bezigheden, zoals controles en vaccinaties. De medische details zijn super, maar vloeren vegen is de hel. Ik probeer niet al te vaak schoon te maken. Dat is slecht voor mijn gezondheid.

Nog een paar minuten en dan zijn we hier weg. Vandaag gaan we eropuit.

Brenna besproeit de volgende ruit. ‘Ik snap niet waarom jij zo opgewonden bent. Het enige wat we in de stallen van meneer Quinn gaan doen is mest scheppen en een beetje rondhuppelen op oude paarden. Wat is daar zo bijzonder aan?’

‘*Wat is daar zo bijzonder aan?*’ Ik staar haar aan. Zei ze dat nu echt? ‘We zijn bij paarden. Dat is wat er bijzonder aan is! We gaan op ze rijden, en we roskammen ze, en... en... alles!’

Mijn bezem valt met een klap op de grond, en Sunita kijkt op vanachter de receptiebalie. Ze is adressen in de computer van dokter Anna aan het invoeren. Sunita is de stilste van ons allemaal. En waarschijnlijk ook de slimste.

‘Brenna plaagt je, David’, zegt Sunita. ‘Ik denk dat ze er net zo naar uitkijkt als jij.’

‘Echt niet’, antwoordt Brenna.

‘Hoe kun je er niet naar uitkijken om te gaan paardrijden?’ vraag ik.

‘Luister, ik heb al eens op een paard gereden’, zegt Brenna, en ze wrijft nog wat harder over de ruit. ‘En dat was het saaiste halfuur van mijn leven.’

Brenna is een echt puur-natuurmeisje: oude jeans, stevige werkschoenen, red de walvis, dat soort dingen. Ze was de enige die niet uit haar dak ging toen dokter Anna ons vertelde dat we een paar weken zouden gaan helpen bij de stallen van meneer Quinn. Maar daar ga ik verandering in brengen.

‘Je had een sloom paard, dat was het gewoon’, zeg ik tegen haar. ‘Je hebt een goed paard nodig. Daar heeft meneer Quinn hele hordes van. Maar je mag niet op het westernpaard dat hij vandaag in Maryland gaat ophalen. Dat paard is voor mij.’

‘Wat is in godsnaam een westernpaard?’ vraagt Brenna smalend.

‘Een westernpaard is snel en sterk. Je hebt er vast weleens eentje op tv gezien. Ze gebruiken ze bij rodeoshows bij het lasso-onderdeel en bij de hindernisren. Om daaraan mee te doen moet je een slim paard hebben.’

‘Meneer Quinn laat jou nooit op zo’n snel en duur paard rijden’, smaalt Brenna. ‘Niet met wat er eerder is gebeurd.’

‘Wat is er dan gebeurd?’ vraagt Sunita.

‘Heb je niet gehoord wat hij gedaan heeft?’ Brenna zet het schoonmaakmiddel neer en legt de papieren doekjes neer. ‘Het stond vorig jaar in de krant. David ging met een groepje mensen van Quinns Manege uit rijden en toen ging hij er in zijn eentje vandoor. Ze moesten hem met het halve politiekorps gaan zoeken.’

‘Was jij dat?’ vraagt Sunita. ‘Nee toch – dat zou zelfs jij toch nooit doen?’

Het lag een beetje ingewikkelder dan wat Brenna ervan maakt. Het gebeurde toen ik tien was. Dat hele jaar was verschrikkelijk. Ik wou dat ik dat jaar kon opvegen en in de prullenbak dumpen. Toen ik tien was, vertrok mijn vader.

Mijn vader was degene die me leerde paardrijden. Hij zat op dezelfde middelbare school als meneer Quinn, en ze waren altijd goede vrienden gebleven. Nog voor ik kon lopen, zette mijn vader me al op een paard. Paardrijden, dat deden we altijd met z’n tweeën.

Tijdens die bewuste rit dacht ik aan mijn vader. Hij en mijn moeder waren een paar maanden daarvoor gescheiden. Hij beloofde maar steeds dat hij me zou komen opzoeken, maar het kwam er bijna nooit van. Hij beloofde heel veel dingen die uiteindelijk niet doorgingen.

Mama nam me die dag mee naar de manege. Ze wist hoe slecht ik me voelde. De scheiding was voor

haar ook heel moeilijk. Het was niet mijn bedoeling om in de problemen te komen. Ik denk dat ik even niet zat op te letten. Ik zat gewoon te denken aan alles wat ik tegen mijn vader wilde zeggen, en voor ik het wist was de groep verdwenen. Het was echt mijn schuld niet dat ze me zomaar achterlieten. Ik probeerde een paar kortere weggetjes in te slaan, maar die leidden niet naar waar ik dacht dat ze heen zouden gaan. Toen kwam ik nota bene bij een winkelcentrum uit. Die dag deed ik alles fout.

Toen meneer Quinn met de politie kwam, wilde hij niet naar mijn kant van het verhaal luisteren. Ik had moeten opletten, blabla. Ik wilde niet luisteren, blabla. Ik was onverantwoordelijk, blabla. En toen mocht David Herrington dus niet meer paardrijden.

Tot aan vandaag.

Dokter Emma deed een goed woordje voor me, en nu krijg ik een tweede kans van meneer Quinn.

Ik wil echt een goede indruk maken. Ze komen handen tekort bij de manege omdat het examentijd is op de middelbare school. Dit is mijn kans. Als meneer Quinn ziet hoe hard ik kan werken, laat hij mij er misschien weer rijden. Dat zou geweldig zijn.

Brenna begint aan het raam naast de voordeur. ‘Als jij de vloer niet goed veegt, dan is die bezem vandaag het enige waarop je mag rijden.’

‘Zo grappig, jammer dat ik niet hoeft te lachen.’

Ik zwiep de haarballen achter de kamerplant. Daar ziet niemand ze.

‘Is de kust veilig?’ roept een stem vanuit de keuken.

Zoë kijkt door een kier van de deur tussen de kliniek en het huis van dokter Anna. ‘Is die rat weg?’ vraagt ze.

Zoë is een beetje hyper, maar ze is cool. Ze logeert hier een tijdje, zodat haar moeder naar Hollywood kan verhuizen. Haar ouders zijn gescheiden, en ze ziet haar vader nooit. Dat herken ik. Zoë groeide op in New York – sorry, in Manhattan – en het was dus nogal een schok voor haar toen ze opeens hier kwam wonen. Ze sloeg op tilt, net als toen hier vanochtend een fret binnen werd gebracht.

‘Een fret is geen rat. Het is niet eens een knaagdier’, legt Sunita zuchtend uit. ‘Fretten zijn familie van de wezels. Relax, Zoë.’

‘Ze hebben kraalogen’, zegt Zoë. ‘Die haat ik.’ Ze glipt de kamer binnen en doet de deur achter zich dicht. ‘Je moeder heeft weer gebeld, David. Dat is al voor de vierde keer. Je moet haar echt terugbellen.’

‘Ze wil waarschijnlijk dat ik de vuilnisbak buiten kom zetten’, zeg ik. ‘Ik bel later wel. Hé, Zoë, wat krijg je als je een paard met het buurhuis kruist?’

Ze rolt met haar ogen. ‘Geen idee, David. Wat?’

‘Een bu-hu-hu-huurman!’

‘Heel grappig. Heb je dat helemaal zelf bedacht?’

De deur naar de Dolittle-onderzoekskamer zwaait open.

‘De rat! Waah!’ Zoë stormt terug het huis in op het moment dat haar nichtje Emma tevoorschijn komt. Meteen achter Emma loopt een studentachtige jongen die Erik heet, met een draagkooi met daarin Raggede-fret. Dokter Anna sluit de rij en ze gebaart het baasje naar de receptiebalie.

‘Hoe gaat het met Ragger?’ vraag ik.

‘Die komt er wel doorheen’, antwoordt dokter Anna. ‘Niks gebroken. Geen interne bloedingen. Maar hij is wel doodsbang. Hij heeft een flinke smak gemaakt. Hij heeft geluk gehad dat hij in een hangmat neerkwam.’

Emma kijkt in de kooi. ‘Niet meer zo sukkelig doen, hoor’, zegt ze tegen de fret. ‘De volgende keer gaat het wel mis.’

‘Hij sprong recht door de raamhor’, legt Erik uit als hij betaalt. ‘Hij vloog gewoon. Soms denk ik dat hij meer energie dan hersens heeft. En wat kan ik eraan doen – altijd de ramen dichthouden?’

Dokter Anna neemt het geld aan en geeft hem een folder.

‘Hier staan wat tips in waarmee je je appartement wat veiliger kunt maken. Zorg dat er geen gaten in de achterwand bij de buizen onder je spoelbak zijn, want daar zou hij in kunnen kruipen en dan komt hij misschien vast te zitten in de muur. Zorg dat hij niet op rubber speelgoed kan kauwen, want van stukjes rubber kunnen zijn darmen verstopen. En hij moet ook een halsbandje met een identificatieplaatje en een belletje om. Dan kun je nooit per ongeluk op hem trappen.’

‘Ik denk dat ik aan de slag moet, dus’, zegt Erik. Hij vouwt de folder op en steekt hem in zijn zak.

‘Het is de moeite waard’, verzekert dokter Anna hem.

Ragger en Erik gaan de deur uit, en dokter Anna kijkt op de klok. Het is bijna vier uur. ‘Waar is Lucas? Het is nog een heel eind rijden naar Maryland en terug, maar hem kennende is hij al voor zonsopgang begonnen.’

‘Hij is waarschijnlijk op de manege en vraagt zich af waar wij zijn’, opper ik.

‘Dat kan ik me niet voorstellen’, zegt Emma. ‘Je kent meneer Quinn toch? Dat is niet iemand die geduldig op iets gaat staan wachten. Hij zei dat hij zou bellen zodra hij terug was.’

‘We wachten nog heel even’, zegt dokter Anna, die weg stapt vanachter de balie. ‘Jij hebt vast veel zin om weer te gaan paardrijden, David.’

‘Pas op wat u zegt’, waarschuwt Brenna.

Ik begin te grijnzen. ‘Zin? Zin keer miljoen! Dank u wel, dokter Anna – ik bedoel, dat u met meneer Quinn hebt gepraat.’

Dokter Anna rolt haar mouwen af en knoopt haar manchetten dicht. ‘Daar hoefde ik helemaal niet zoveel voor te doen. Hij zei dat jij een van de beste jonge ruiters was die hij ooit had gezien. Ik hoorde dat je het zelfs zonder zadel kunt.’

Zei hij dat tegen haar? ‘Een beetje. Dat heeft meneer Quinn me geleerd. Hij was ook bezig me te leren springen op het moment dat, ik eh, ja, dat zijweggetje insloeg.’

‘Dat is allemaal verleden tijd’, zegt dokter Anna beslist. ‘Hou je hersens erbij, toon verantwoordelijkheid, en dan weet ik zeker dat meneer Quinn blij is dat je erbij bent.’

Brenna knijpt haar ogen tot spleetjes en gluurt door het raam aan de voorkant. ‘Dokter Anna?’ vraagt ze.

‘Ja, Brenna?’ antwoordt dokter Anna.

‘Rijdt meneer Quinn in een blauwe pick-up met een enorme deuk in de zijkant?’

‘Een blauwe pick-up, ja, dat klopt. Maar ik herinner me niks van een deuk.’

Brenna wijst naar het parkeerterrein. ‘Dan is er iemand anders net aangekomen met een paardentrailer.’

Ik ren naar de deur. ‘Het lijkt wel alsof ze een ongeluk hebben gehad!’

De pick-up en de trailer hebben heel wat schade. Er zit een enorme kras in de zijkant van de pick-up en helemaal over de zijkant van de glimmende, zilveren paardentrailer. Het kleine zijraampje van de trailer is aan diggelen geslagen, en het spatbord boven het wiel is bijna helemaal geplet.

Ik doe de deur open en ren naar buiten. Meneer Quinn is al uit zijn truck gestapt. Hij kijkt bezorgd.

Het paard in de trailer hinnikt schel en hoog, een schreeuw om hulp. Het klinkt doodsbang, of gewond, of allebei. De trailer bonkt met luide klappen. Het paard schopt keihard tegen de wanden van de trailer.

‘Haal de dokter!’ schreeuwt meneer Quinn.

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2024

ISBN 9789401438957 | D/2024/45/524 | NUR 282, 283

Oorspronkelijke titel: *Vet Volunteers – Trickster*

Met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: Puffin Books,
a division of Penguin Young Readers Group, 2007

Tekst: Laurie Halse Anderson

Vertaling: Edward van de Vendel

Illustraties: Juliette de Wit

Illustratie omslag: Janneke Ipenburg

Vormgeving: Studio Lannoo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.